

Kedves Testvérek!

Az újévben folytatva a Timóteus sorozatunkat áttérünk a második Timóteus levélre. A második Timóteushoz írt levél sokban hasonlít az elsőhöz. A bevezető sorai önmagában nagyon hasonlóak. Pál feltehetően fogságból írja ezt a levelet Timóteusnak, lelki gyermekének, az efézusi gyülekezet vezetőjének. Szeretné őt bátorítani, erősíteni, átadni mindazt, ami fontos lehet Timóteus számára a gyülekezet vezetéséhez, szolgálatának ellátásához. Az előttünk lévő versek és a közelmúltban olvasott első Timóteus levél megszületése között idő telt el. Változtak a helyzetek, gyarapodtak a tapasztalatok Timóteusban, az apostol és átélt sok mindent s most mégis újra ír, mert Isten indítja, hogy megerősítse a rá bízott testvért.

1. A kapcsolat. Számunkra könnyen elképzelhető, hogy az apostoli levelek rövid összefoglalások, tanítások, jó kis „aranymondások” vannak bennük, könnyedén elolvashatók, néha kicsit szárazak és vonalask... közben ezek sűrítvények, esszenciája mindannak, ami egy-egy emberi élet tapasztalata, amit Isten munkált, kijelentett, elvégzett egy-egy szolgálóban. Pál és Timóteus között kirajzolódik az a bensőséges, Krisztus szeretetén alapuló kapcsolat, amiben Pál törődik Timóteussal és nem feledi őt: hordozza imádságban, őrállóként van ott mellette. Szinte felfoghatatlan ez a kitartás, ragaszkodás, hűség, amit itt láthatunk. Micsoda értéke van ennek Isten országában! A kitartó, hűséges jelenlétnek, törődésnek, kapcsolatban maradásnak. Nem nagy hőstetteknek, rövid idejű tündöklésnek, ismertségnek van jelentősége, hanem ennek a jelenlétnek, kitartásnak. Ennek a hűségnek pedig az alapja az az összetartozás, amivel köszönti az apostol Timóteust: kegyelem, irgalom, békesség Istentől... mindketten gazdagon megajándékozottak, ez jelenti életük lényegét. Az ember kapcsolódni kíván, így alakul a személyisége szociális lényként. S miközben a kapcsolatokban sérülünk a legtöbbet, ezek által gyógyulhatunk is a leginkább. Egy ilyen gyógyító emberi kapcsolat bontakozik itt ki előttünk. Ez Isten országa, így gyógyulhatunk mi magunk is, ha testvérként beleengedjük magunkat ezekbe a kapcsolatokba és törődünk egymással.

2. Az erőforrások. Pál tudja, mit jelent vezetni, emberekkel törődni, gyülekezetben szolgálni. Rendkívül összetett és igénybe vevő feladat. Ehhez pedig szüksége van az embernek folyamatosan megújuló erőforrásokra.

2.1. Az apostol emlékeztet arra, ami tudva lévő, mégis a jelentősége visszaszorulhat. Szüksége van erre Timóteusnak. Timóteus lelki, szellemi öröksége jelentős: édesanyja és nagyanyja képmutatás nélküli (őszinte, tiszta, Isten által megtisztított, megszentelt) hite benne is ott van. Bizonyára ők is imádkoztak érte, hordozták Isten előtt. Timóteusban teljesezhetnek be azok az ígéretet, amiket anyja, nagyanyja megérthetett Istentől. Tegyük fel magunknak a kérdést: kik a mi embereink, a lelki/szellemi örökségünk forrásai? Lehet egy-egy vérszerinti rokon, de akár lelki apák, anyák, nagymamák és nagyapák... Milyen lelki, szellemi örökséget kaptál Istentől, kik azok a személyek, akikért hálás lehetsz, akik hatással voltak a lelki utadra? Adj hálát értük Istennek most! Lehet, hogy nagyon nehéz háttérből érkeztél és a biológiai felmenőid nehéz lelki, szellemi örökséget hagytak rád, de biztos vannak olyanok, akiknek a hitéért hálás lehetsz és akik által Isten meggazdagított téged!

2.2. A család mellett ilyen erőforrás lehet a közös átélés, az élmény, hogy Pál a kézzel való alkalmával imádkozott Timóteusért. Egy közösen átélt spirituális élmény, esemény, isteni cselekvés is az életének a része és erőforrása: nemcsak mint emlék, hanem mint Isten cselekvésének a valósága az élettörténetében.

Ennek a jelentősége nem abban áll, hogy egy régi, gyakran idealizált élményt emlegessünk mindig (főleg azért, hogy milyen jó volt az és már sosem lesz olyan jó, mint akkor), hanem hogy emlékezzünk Isten közös cselekvésére. Arra, amikor Isten jelen volt, amikor történtek a dolgok, amikor Ő cselekedett valóságosan.

Mi az életedben ez a cselekvés, ez a pont, amire jó lenne emlékezni és emlékeztetni magadat: igen, ez valóságos volt, Isten cselekedett, jelen volt, megszabadított, ígéretet tett, megmentett...

2.3. A harmadik ilyen erőforrás, amire emlékezteti Pál Timóteust az a „meg van benned” bizonyossága. Az előbb említett lelki, szellemi örökség nem feltételes módon szerepel itt, hanem bizonyossága van az apostolnak. Ezek a szavak pedig különösen is erősen hathatnak a számára. A „biztos vagyok benne”-ként is fordítható kifejezés nyelvtani alakja egy erős, folyamatos megbizonyosodást jelent. Igazából ez egy apai megerősítés. Egy édesapának a dolga, hogy ezzel a biztossággal segítse, bátorítsa gyermekét az úton. És bár Timóteus már felnőtt és ez nem pusztán megerősítés, hanem a szolgálatra vonatkozik, mégis ezek az apai szavak áldássá lesznek Timóteus számára. Egyébként elgondolkodtató, hogy nem találunk említést Timóteus apjáról, apai felmenőiről. Valahogy Isten Pált használja ezen a területen Timóteus számára.

Annyiszor hallunk az igehirdetésekből arról, mi hiányzik. Hogy elvesztettek vagyunk Isten kegyelme nélkül, nem tudunk megállni előtte... és ez így igaz. Ezzel együtt igaz, hogy a hit, az újjáéledő remény, a szeretet jó gyümölcssei is ott lehetnek bennünk. És ez a megerősítő szó az, amire annyiszor várunk. Egyrészt hiszem, hogy a mennyei Atya ebben megerősít naponta minket, csak meg kellene hallanunk. Krisztusban nekünk is mondja: te vagy az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm. Szeretlek feltétel nélkül és nem kételkedem benned. Ez egy nagyon fontos pont: amikor a bűneinkkel Isten elé megyünk, amikor Isten megítél valamiért, akkor sosem azért teszi, mert megkérdőjelezi a hűségünket, vagy a létjogosultságunkat. Pontosan tudja, hogy alapvetően hűtlenek tudunk lenni, de ezzel együtt fogad el és vár haza minket magához.

3. A feladat. Timóteus számára a feladat a jelenben nem az, hogy emlékezzen a szellemi örökségre és megerősítést kapjon, hanem hogy cselekedjen. „Gerjeszd fel!” – szólítja fel az apostol. Emlékezteti őt megajándékozottságára általában és konkrétan is: Isten kegyelmi ajándékokkal látta el őt a szolgálata betöltéséhez. A felgerjesztés folyamatos szükség: a tüzet élesíteni, táplálni kell! Az ilyen bonyolult és nehéz helyzetekben, mint amilyen a mostani, az a feladata, hogy gyűjtsön erőt Isten korábbi elhívásából és a szolgálatra való felkészítéséből. A kegyelmi ajándék a Lélek jelenlétébe ágyazott különleges eszköz, ajándékok a szolgálatra! „Használd az ajándékot!” – szólítja fel az apostol Timóteust.

De mik a kegyelmi ajándékok? “Olyan rendkívüli erők/erőmegnyilvánulások, amelyek bizonyos keresztyéneket jellemeznek, és amelyek felvértezik őket a Krisztus egyházában való szolgálatra: ezek elnyerése az isteni kegyelem erejére vezethető vissza, amely ezen személyek lelkében a Szentlélek által munkálkodik.” Ezt olvashatjuk az 1Kor 12, 11-ben: “De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.” A kegyelmi ajándékok használatában pedig az elsődleges elv a szeretet.

„Pál felsorolása kilenc ajándékot említ, amit három csoportba oszthatunk. A cselekvéssel összefüggő lelki ajándékok: hit, gyógyítás, csodatévő erők. A Szentlélek ereje mutatkozik meg abban, amikor valakinek egy konkrét helyzetre, eseményre nézve hit ill. bizonyosság adatik. Például amikor nem tudjuk, hogy belekezdjünk egy építkezésbe, mert nincs elég pénz, de egy valaki, vagy a közösség bizonyosságot kap Istentől, hogy lesz elég, kezdjék el. A gyógyítás ajándéka az, hogy valakinek az imádságára emberek egészsége helyreáll. A másik csoport az ismerettel összefüggő ajándékok: a lelkek megkülönböztetése, az ismeret beszéde, a bölcsesség beszéde. Gondoljunk Jézusra, amikor felismerte, hogy miről súgolóznak az ellenfelei, vagy amikor álságos kérdéseikre olyan választ adott, ami elnémította őket. A harmadik csoportba a szóval, beszéddel összefüggő karizmák tartoznak: prófécia, nyelvekenschólás, nyelvek magyarázata.”

Krisztus követőjeként az egész életünk szolgálat, a munkánk, a magánéletünk, minden, amit teszünk, Isten dicsőségét szolgálhatja. Megszólítom most azokat, akik konkrét szolgálatot végeznek a gyülekezeti közösségben, vagy akár azon kívül is. Tárd fel Isten előtt, hol tartasz most a szolgálatban, a vezetésben? Milyen örömök, fájdalmak, nehézségek vannak benned? Van-e olyan ajándék, amit Istentől kaptál és nem használod mostanában? Van-e esetleg olyan ígéret, bátorítás, aminek megkopott az ereje, amit nehéz elhinned most? Kérdd Istent, hogy újítson, erősítsen meg az új évre, a szolgálatokra nézve is! Az is lehet, hogy kaptál ajándékot Istentől, amit használni kellene? Mit tehetsz azért, hogy azt felgerjeszd?

4. A hitvallás. Az apostol emlékezteti lelki gyermekét: nem a félelemnek lelkét adta nekünk Isten. A „lélek” értelmezése itt ezt jelenti: „...dolgok, amiket a Lélek végez az emberi lelkekkel és azokon keresztül.” Az eredeti görög kifejezés (félelem lelke) jelentésárnyalata a gyávaság, félnétség. Ehelyett a józanság és önfegyelem az, amire Isten hív. Erő, szeretet, józanság (önfegyelem): mindezeket a Szentlélek munkája, de az embernek oda kell erre szánnia magát és meg kell tennie, amire Isten indítja. A fenti gondolatmenet végére jut el ide: a kegyelmes, irgalmas Isten, a békesség Istene, aki ennyi mindennel megajándékozott, Ő erőt, szeretet, józanságot munkál, ezt formálja ki bennünk, erre emlékeztethetjük magunkat.

Mit tegyünk hát? Végigjárva ezt az utat álljunk ma Istenünk elé és megvallva nélküle való elveszetségünket adjunk hálát az Ő ajándékaiért, kegyelméért! Emlékezzünk arra, amit már elvégzett bennünk! És tegyük meg ma az első lépést! Kezdjük használni a Tőle kapott kegyelmi ajándékokat! Ha úgy érezzük, nem kaptunk, kérjük Tőle: Urunk, adj nekünk ajándékot, amivel építhetjük Krisztus testét! És kérjünk mindehhez Istentől jövő szeretetet, ami a legfontosabb minden ajándékhoz és Krisztus hirdetéséhez. Imádkozzunk együtt, hogy a félelem lelke helyett az erő, szeretet, józanság járjon át bennünket. Meg is nevezhetjük akár, mi az, amitől féltünk, amire nézve megjelenik ez a tétovázás, gyávaság, miben lenne szükség több önfegyelemre Krisztus kegyelméből táplálkozva, rá bízva magunkat. Legyetek erősek és bátrak! Mert az Úr harcol értetek!

Ámen!

Thoma László